

פרשת וישב - מעשה אבות

בזכות עמידתו האיתנה של יוסף באותו נסיון עצום של אשת פוטיפר, לא רק שהועיל לעצמו וזכה בשל כך למלוך במשך שמונים (גמטריא "יסוד") שנה, אלא גם הועיל בזה לכל עם ישראל בדורות הבאים, והשפיע בהם כח ותעצומות נפש להתגבר על כל נסיון שיבוא להם בענין שמירת קדושת היסוד.

וכן מובא במדרש (ויקרא"ר לב, ה) "שרה אמנו ירדה למצרים וגדרה עצמה מן הערוה ונגדרו כל הנשים בזכותה, יוסף ירד למצרים וגדר עצמו מן הערוה ונגדרו ישראל בזכותו", והיינו שבזכות שמירתה של שרה אימנו על קדושתה בעת שנלקחה לבית פרעה, היה לכל בנות ישראל כח לשמור על קדושתן וצניעותן בהיותן במצרים, ובזכות שמירתו של יוסף על קדושתו בכל שנות היותו במצרים בכלל, ובנסיון דאשת פוטיפר בפרט, היה לכל בני ישראל כח לשמור על קדושתם במצרים.

ומכך ילמד כל אדם עד כמה התאמצותו לשמור על קדושתו העצמית הכרחית לא רק לצורך עצמו, כי אם גם לצורך בניו ובנותיו היקרים. וככל שההורים שומרים על קדושתם, כך הם משפיעים לזרעם אחריהם כח ועוז להתגבר על כל נסיון ולשמור היטב על קדושתם בכל מקום ומצב שיהיה בעולם.

על כל אדם ללמוד מיוסף הצדיק להתגבר בכל כוחו על כל נסיון שבא לפניו בדבר שמירת קדושתו, ולהיות איתן בדעתו שלא להתפתות לדבר עבירה ח"ו. וחלילה לאדם לפגום בקדושתו לכתחילה מתוך הסתמכות על מימרות שונות כמו "אין יאוש" וכיו"ב, שהרי "כל האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה" רשוכה תעש ול תויהל ודי סיקיזחמ ויאש" ונייהד (ה"כפ אינת) וקזה ר"ומדא ראבמש יפכו (ב, הפ אמוי) לעשות תשובה", ונמנע ממנו אותו סיוע מן השמים שניתן לכל מי שבא ליטהר (ראה יומא לח, ב), כי התשובה היא הגורמת לו לחטוא, ולכן הקב"ה מסלק ממנו את מה שגורם לו לחטוא, ולא מסייע לו מן השמים לעשות תשובה.

אסור להיות כמו אותו חסיד שוטה שהגמרא (ברכות כב, ב) מספרת עליו שפעם תבע אשה לדבר עבירה, וכשהיא אמרה לו שבאותה עיר אין מקוה ולא יהיה לו היכן לטבול אחר העבירה מיד הוא ברח כל עוד נפשו בו. חסיד שוטה זה הפך את המקוה לסיבת העבירה, ובמקרה שלו מוטב שלא יטבול כלל, ואולי כך הוא יפסיק לחטוא.

צריך לדעת בברור שכשרה"ק ר' נחמן מברסלב זיע"א אמר שקריאת התיקון הכללי שהוא גילה בעולם מסוגלת לתקן את פגם הברית, כוונתו היתה רק על מי שמעתה אינו רוצה לפגום בשום אופן שבעולם, אך

מי שבכוונה תחילה פוגם וסומך על כך שאחר כך יטבול במקוה ויקרא תיקון הכללי, לא יזכה לתיקון כלל, שהרי אסור להפוך את התיקון הכללי לסיבת החטא, כי אז הוא יאבד את יעילותו וסגולתו.

והנה שתי פעמים "יוסף" עולה בגמטריא שתיים עשרה פעמים שם הוי"ה, וכן גמטריא "שבי", שהוא הראשי וחאי מחבר ספר הזוהר, ונרמז בזה שהקריאה והלימודיר במעון שתיבות של שמו של התנא הקדוש רבי בספר הזוהר הק' מסוגלת מאוד לסייע לאדם לשמור על קדושתו במשך כל שתיים עשרה שעות היום ושתיים עשרה שעות הלילה.

ולכן בארצותיהם של בני עדות המזרח היו הקדושה והצניעות כל כך קבועות בנפשם עד שהתביישו בכלל לדבר על נושאים אלו ברבים, כיון שבאותם מקומות נודעה חיבה יתירה לקריאת ולימוד ספר הזוהר, ולכולם היתה קביעות יומיומית לגרוס כמה דפי זוהר, וקדושת הזוהר הכניסה בהם קדושה גדולה.

ולסיום אשריו ואשרי חלקו של כל מי שזוכה לשמור על קדושתו בשלימות, ואין מעלה כמעלתו, והוא אהוב ביותר לפני הקב"ה, ויתקיים בו מה שנאמר על יוסף הצדיק אחר שעמד בנסיון דאשת פוטיפר "ויהי ה' את יוסף ויט אליו חסד... ואשר הוא עושה ה' מצליח".

